

उत्तरंतयोर्नामाप्यमंगलमिति मत्वा परोक्षेण निर्दिशति ते उभे अधिदैवं विद्युदशनी अध्यात्मं दुःखमृत्युं विद्युदचिरशनिं रंगारा इति पंचाग्निविद्यायां तयोर्भेदेन व्यपदेशात् क्रमादाकाशेन देहेन चरथेन वडवे इव नि
त्यसंयुक्तेश्चैनपाते च ते तव गृहे मास्म स्यातां राजन् तव शात्रवाणामपि गृहे मास्म स्यातामित्यत्यन्तामंगलत्वं तयोर्दिशितं वातसारथिर्मेघो मनश्च आगन्ता आकाशाद् दृश्यर्थं सुषुप्त्याख्यात्कारणात् कर्मफलभोगार्थं उदेष्य
नृते उभे पूर्वोक्ते विद्युदशनी दुःखमृत्युचर्गर्भे धत्त इत्येकमुत्तरं ते च तमेव वातसारथिं वैद्युतमग्निमनश्च सुषुवतुरित्यपरं यथा धूमज्योतिरादिसन्निपातरूपत्वादग्निरूपो मेघोऽग्निमेव विद्युदादिद्वारा सृते एव मनः प्रभवौ
दुःखमृत्युस्ववासनारूपेण मनसः कारणे भवतः तथा च बीजां कुरवन् मनसः दुःखादेश्च हेतुहेतुमद्भावान् मनसो लयो दुःखाभावात् मभ्यसनीय इत्यर्थः एतेन अश्नापि न द्वंद्वमधुपर्यपश्यन्मत्स्यं न दीन उद निक्षिप्यंतमिति मं
त्रवर्ण उपबृंहितः अश्ना अशनवता जलं शोषयता मेघेन विषयान् भुंजानेन मनसा वामधुसलिलं तद्वदेकरसं ब्रह्म वापि न द्वमाच्छादितं मनसो दुःखहेतुत्वं दृष्टान्तं मुखेनाह मत्स्यमिति नेत्युपमार्थो निपातः दीने ल्ये उद
नि उदके क्षिप्यंतं निवसंतं मत्स्यं न मीनमिवाकुलमित्यर्थः क्षिप्यंतमित्यस्यैव वाक्छिद्यमानमित्यर्थः तन्मेघो दुःखमृत्युतद्विदशानि समेश्येन वच्छीघ्रपाते नित्यो द्वेद्वेरेथे श्वे इव करणसुराधीश्वरः प्राज्ञस्वोत्थः स्वर्गर्भे ध
त्त एनं सुषुवतुरितरे वासनांतु जन्त्यां चेतःशार्दीं निरुंध्याद सुपवनवशां विश्वचित्रां मुमुक्षुः ॥२७॥ स्वमङ्गिति स्वपितृषोर्न जिङ्गिति जकारांतस्य स्वमज्जशब्दस्य स्वभावस्थावद्वाचित्वं सुषुप्त्यवस्थां प्राप्तं किं न निमिष

अष्टावक्र उवाच मास्म ते ते गृहे राजन् शात्रवाणामपि ध्रुवं ॥ वातसारथिरागन्ता गर्भं सुषुवतुश्च तं ॥ २७ ॥
राजोवाच किंस्वित्स्वप्नं न निमिषति किंस्विज्जातं न चोपति ॥ कस्यस्विद्वदयं नास्ति किंस्विद्देगेन वर्धते ॥ २८ ॥
अष्टावक्र उवाच मत्स्यः सुप्तो न निमिषत्यं डं जातं न चोपति ॥ अश्मनो हृदयं नास्ति न दीवेगेन वर्धते ॥ २९ ॥

तिलुमदङ्गन भवतीति प्रश्नार्थः ॥२८॥ तद्यथा महान्मत्स्य उभे कूले अनुसंचरतीत्यादि श्रुत्या मत्स्योपमितश्चिद्रूपः पुरुषो जायतस्त्वमयोरिह परलोकयोश्च संचरणेन श्रांतः मत्स्य इव कूलद्वयसंचारेण सुप्तिप्रलययोः का
र्यकारणसंघातस्य निखिलप्राणनादि शक्त्युपरमेऽनुपरतद्वृक्षकिरेक एवास्ते न हि द्रष्टुं दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते विनाशित्वादिति श्रुतेः तदुपरमाभ्युपगमे कृतहानादि दोषप्राप्तिः सुखमहमेतावन्तं कालमस्यासमिति प
रामर्शानुपपत्तिश्च अस्य अविनाशित्वादजातत्वं यत्तु जातमंडं ब्रह्मांडं भूतभौतिकात्मकं तत्तन्न चोपतिचुपमं दायांगतौ न चेष्टते किं त्वयमेव तच्चेष्टयते इत्यर्थः अश्मनोऽशरीरस्य हृदयं शोकाय तनं नास्ति श्मशरीरमि
तियास्कः अशरीरं वावसंतं न प्रियाप्रिये स्पृशतः तीर्णो हितदा सर्वान् शोकान् हृदयस्य भवतीति श्रुत्योस्तदृष्टेर्देहाय संगे योगीनिर्मनस्को जीवन्मुक्तो भवतीत्यर्थः नदीचित्तनदी योगिनो व्युत्थितस्य वेगेन सद्यः कृत्स्नप्र
पंचरूपेण वर्धते योगिदृष्ट्या स्वाप्नव्यावहारिकोपि प्रपंचो दृष्टिसमसमयोत्पत्तिक इत्यर्थः एवं दृगलोपो दृश्यस्य जाड्यं देहासंगिनो मुक्तिः संसारस्य मनोमात्रत्वं चात्र दर्शितं पुंमीनो निर्निमेषः स्वपिति भवनदी चार
रिव न्नः स्वरूपे जातं ब्रह्मांडं पिंडं जडमपि जवते येन लोहाश्मनीत्या यस्याकायस्य नास्ति कचिदपि हृदयं शोकनीडं समाधौ यत्स्थामाया नदी यं द्रुतमहमिदमाद्यात्मनो देतिसोस्मि ॥ २९ ॥